

sætte mere Pris paa, at Forhandlingerne fik den Form, end at det skulde være saa, at man i Udvalget kom til en Overenskomst og saa fik en Proformadiskussion her i Salen, som i Virkeligheden aldeles ingen Diskussion var, fordi man havde partimæssigt at stemme med sine Partifæller i Udvalget. Men selvfølgelig anerkender jeg, at naar et saa stort Antal af Udvalgets Medlemmer ikke har ment at kunne henvise Andragendet, maa jeg se fejl paa Sagen. Indtil videre tillader jeg mig dog at mene, at det havde været heldigt, om Andragendet var blevet henvist.

Ordføreren (Jens Bush): Nu synes jeg virkelig, at den ærede sidste Taler stiller Sagen fuldstændig paa Hovedet. I de mange Aar, jeg har været Ordfører for Andragender, tør jeg sige, at jeg har røgtet mit Ordførerhverv aldeles uden politiske Hensyn. Der har været Andragender, som Socialdemokraterne først og fremmest have ønsket frem i Udvalget — der har f. Eks. været Invalideandragender, som de have haft særlig Interesse for —, og der er ikke blevet taget Spor af Hensyn til, at det kom fra Socialdemokraterne, naar man mente, at den paagældende Mand virkelig trængte. Der har mangfoldige Gange været Højremænd, som have henvendt sig til mig med Andragender, som de havde speciel Interesse af i deres Valgkreds, og som i og for sig saavel efter min Mening som efter Udvalgets Mening burde støttes, og der har ingen politiske Hensyn været taget i saadanne Sager. (*Bluhme:* Det har jeg heller ikke sagt!) Saaledes maatte man da forstaa det ærede Medlem. Han kom stadig tilbage til de storpolitiske Hensyn. Men naar det ærede Medlem ikke har villet sige det, har jeg jo ingen Grund til at imødegaa ham, og saa maa jeg have misforstaaet ham.

Det ærede Medlem mente, at vi skulde behandle Andragenderne paa den Maade, at vi ikke skulde have Ministerkonferencer om dem. Det er ogsaa en Maade at behandle dem paa, og det vilde for saa vidt være heldigere for Ordføreren, for saa stod han aldeles blank og bar med sit Udvalg i Ryggen, og det skulde jeg ikke have noget imod. Dog siden Systemskiftet er kommet, kunde jeg i højere Grad end før ønske at faa Ministerkonferencer. Afholdelsen af Ministerkonferencer er jo noget, Udvalget har bestemt. Første Gang jeg blev Medlem af Finansudvalget — det er adskillige Aar siden — og behandlede An-

dragender, havde vi for Resten vist den Praksis ikke at holde Ministerkonferencer angaaende Andragender. Men vistnok i henvend en Snes Aar har det været Skik, at Udvalget først forhandlede Sagen med vedkommende Minister for at høre hans Grunde til at afslaa eller gaa ind paa Andragenderne, og ved saadanne Konferencer og ved de Dokumenter, Ministeren mødte med i Udvalget, fik vi de fornødne Oplysninger. Det ere vi komne ind paa uden Indsigelse fra nogen Side i Finansudvalget. — Det ærede Medlem for Esbjerg forstyrer mig ved sin private Samtale. Jeg siger det, fordi det ærede Medlem selv er saa ked af det, naar Medlemmer, medens han taler, fører privat Samtale. Naar han selv føler sig brøstholden ved sligt, hvorfor vil han saa ikke afholde sig fra at gøre det? — I alt Fald nu, da vi have Ministre, som jeg er i Overensstemmelse med, og som jeg vil følge i det væsentlige, saa længe de ikke træde mine Principper for nær, ønsker jeg at høre disse Ministres Mening om de paagældende Sager. Jeg har altid ment, at en af de fornemste Pligter for Partiet var godt Kammeratskab. Derfor holder jeg paa, at have vi brugt den Praksis før, er der ikke mindste Grund til ikke at blive ved med den.

Men jeg kan ikke andet end slutte, som jeg begyndte, med at sige, at der virkelig ikke er blevet taget politiske Hensyn, naar vi have behandlet Andragender, og derom tror jeg dog at kunne tillade mig at have en Mening, da jeg, som sagt, har været Ordfører for disse Andragender vel i en Snes Aar. Men naar hele Venstre i Finansudvalget er enigt om at forlange dette Andragende henvist til Ministeren, synes jeg, man har Lov til at forlange, at Flertallet her i Tinget skal følge deres Partifæller i Udvalget. Saaledes bærer jeg mig ad i andre Sager. Naar man ikke er Medlem af et Udvalg, og ens Partifæller komme enige fra et Udvalg og have gjort den og den Indstilling, følger jeg næsten uden Undtagelse mine Partifæller. Naar jeg ikke har haft Lejlighed til specielt at sætte mig ind i de Sager, staar jeg fuldt ud sammen med dem, der dele Grundsyn med mig.

Bluhme: Jeg ønsker lige over for den ærede Ordfører at sige, at jeg ikke har forekastet ham det allermindste, jeg har kun talt om Sagen i dens Almindelighed, om hvorvidt det var det heldigste at behandle Andragenderne saaledes, som vi gøre, eller om det ikke var bedre, at de